

ring har nedbrudt. Bl.a. synes vi, at man skal indføre det dobbelte personfradrag igen.

Eller hvad med de grønne afgifter, som jo helt bevisligt vender den tunge ende nedad, og der er jo heller ikke den fulde tilbageførsel til erhvervslivet, som miljøministeren har lovet.

Også med hensyn til bruttoskatten er den gal. Den skulle jo falde, når ledigheden faldt. Regeringen bryster sig voldsomt af den lave ledighed, men bruttoskatten er jo rent faktisk ikke faldet.

Når det drejer sig om efterlønnen og om nedsettelsen af varme- og boligtilskud, så har regeringen også vist sin sociale uansvarlighed, og det er endda den regering, der hele tiden taler om at have et rigtigt menneskesyn, og som hele tiden fortæller andre, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.

Men befolkningen har gennemskuet regeringens falske melodi. Danskerne ved godt, at denne her periode er brolagt med brudte løfter.

Hver evig eneste gang statsministeren udsteder en garanti, har vi nu tværtimod en situation, hvor befolkningen i stedet for tænker, at nu er der nok ugler i mosen, nu er der nok nye indgreb på vej. Helt forståeligt, for danskerne husker jo ganske godt.

Dansk Folkeparti har naturligvis aktivt og på masser af områder prøvet at modvirke regeringens skadelige politik.

Når det drejer sig om forholdene for vore ældre, syge og handicappede, har Dansk Folkeparti foreslået, at der f.eks. nedsættes en kommission, at der indføres et retskrav på plejehjemspladser, at der bliver indkvarteringsgaranti for hjemløse, at influenzavaccinationer bliver gratis, at ventelisterne på sygehuse nedbringes, og at sygehuse *skal* fungere meget, meget bedre.

Det er godt, vi har haft diskussionen i dag, det er godt, at vi kan slå tilbage og se, hvad alle har sagt i denne her debat og de løfter, der er givet.

Dansk Folkeparti har også foreslået, at embedslægerne skal overtage tilsynet med plejehjemmene. Det var regeringen først imod, men er kommet på lidt bedre tanker. Omsider har man erkendt, at det ikke er nogen god idé, at kommunerne skal føre tilsyn med sig selv.

Så har vi de der sædvanlige tilfælde, hvor man på et plejehjem i en socialdemokratisk ledet kommune, f.eks. Odder Kommune, vender blikket til ældre. Hvad er dog det for en historie, man skal lægge øre til i dagens velfærdssamfund? Det er en ganske utilstedelig måde at behandle vores ældre medborgere på.

I dag i Politiken kan man se, at der er en læge, som med stor kløgt udtaler, at det er ganske uanstændigt og uhæderligt, at man bliver ved med de metoder på plejehjemmene. Selvfølgelig skal der flere ressourcer, der skal langt mere forståelse for, at den slags ting kan man ikke byde vores ældre medborgere. Der er altså tale om danskere, der har slidt og slæbt for det velfærdssamfund, som vi alle sammen går og fortæller, vi har, men hvor det står skralt til, når det virkelige gælder.

Jeg synes, at de ældre, de svage, de syge og de handicappede trygt skal kunne regne med, at de også under en borgerlig regering har Dansk Folkeparti på deres side.

Så havde vi den 28. september sidste år et flertal på 53,2 pct. af danskerne, der sagde nej til at afskaffe kronen, en ganske god beslutning. 1,8 mio. danskere ville ikke være med til at euroisere vores valuta og på den måde spille hasard med vores selvstændighed og Danmarks økonomiske fremtid.

Selvfølgelig manglede dommedagsprofetierne ikke, det gør de jo aldrig. Det er man ganske god til at finde på, både i fagbevægelsen, som jo er under socialdemokratisk dominans for langt størstedelens vedkommende, og i regeringen som sådan. Økonomiministeren, finansministeren, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og mange flere var ude med nogle fuldstændig fejlagtige profetier om, hvor galt det ville gå, hvis danskerne beholdt kronen. Enhver analyse viser, at de negative profetier, som man kom med, de dystre spådomme, ikke er gået i opfyldelse.

Forud for folkeafstemningen sagde man også, at når det gik så dårligt for euroen, så var årsagen, at dollaren var stærk. Nu er den amerikanske valuta svækket, og nu er det lige pludselig årsagen til den svage euro, begge dele kan jo altså ikke være sandt. Mon sandheden ikke er, at der ikke er tillid til euroen, og når der ikke er det, så falder valutaen naturligvis i værdi.

Under alle omstændigheder må der nu 8 måneder efter afstemningen være nogle flove dommedagsprofeter, der bl.a. sidder rundt omkring her i Folketingssalen. Der er ikke nogen af de dystre spådomme, som blev til virkelighed. Vi har stadig væk vores gode, danske krone, og den skal vi blive ved med at have.

Det er også et område, hvor Dansk Folkeparti vil markere, at i den valgperiode, vi går ind i, skal der selvfølgelig ikke være en afstemning, og vi kan forstå på udtalelser fra de borgerlige her på det seneste, at det synes de heller ikke. Lad os